

Sygnatura akt XI C 2411/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A w S.

- o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 5 218,63 zł (piec tysięcy dwieście osiemnaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 października 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1478 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu kwotę 143,20 zł. tytułem brakującej części kwoty wynagrodzenia biegłego;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 listopada 2014 r. strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na swoją rzecz kwoty 5.218,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 21 października 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powyższego żądania strona powodowa wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 14 października 2014 r. nabyła od P. S. wierzycelność przysługującą zbywcy z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3.837,60 zł oraz z tytułu poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wobec pozwanego towarzystwa ubezpieczeń w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 7 września 2014 r., zarejestrowaną pod numerem (...), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) (nr rej. (...)).

Strona powodowa podała, że na kwotę dochodzoną pozwem 5.218,63 zł składa się kwota 3.444,60 zł stanowiąca niezapłaconą przez stronę pozwaną część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 3.837,60 zł brutto, pomniejszoną o przyznane odszkodowanie z tytułu refundacji poniesionych kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w kwocie 393 zł brutto oraz kwota 1.774,03 zł stanowiąca niezapłaconą przez stronę pozwaną część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 4.819,57 zł brutto pomniejszoną o przyznane wcześniej odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 3.045,54 zł brutto.

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 listopada 2015 r. strona pozwana zarzuciła brak legitymacji po stronie (...) S.A. z siedzibą w S. i wniosła o odrzucenie pozwu w związku z przejęciem z dniami 31 października 2014 r. przez (...) S.A. z siedzibą w S. pozwanej spółki oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz (...) S.A. z siedzibą w S. kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej wniosła o oddalenie powództwa.

Strona pozwana wprawdzie przyznała, że ponosi odpowiedzialność jako ubezpieczyciel sprawcy szkody za skutki kolizji z dnia 7 września 2014 r., w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanego P. S.. Podniosła jednak, iż strona powodowa nie wykazała zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego oraz wysokości stawki dobowej za wynajem.

Jednocześnie strona pozwana wyliczyła, iż technologiczny czas niezbędny do naprawy pojazdu poszkodowanego P. S. wyniósł 3 dni i tylko za ten okres – w przypadku wykazania zasadności najmu pojazdu zastępczego – strona pozwana może przyjąć odpowiedzialność i to w wysokości ograniczonej do stawki występującej na lokalnym rynku poszkodowanego. W ocenie strony pozwanej okres najmu samochodu zastępczego został bezzasadnie wydłużony ponad czas technologicznej naprawy. Strona pozwana zakwestionowała także kwotę należnego odszkodowania w związku ze szkodą w pojeździe, podtrzymując stanowisko wyrażone na etapie postępowania likwidacyjnego.

W dalszym toku postępowania stanowisko strony powodowej nie uległo zmianie.

Strona pozwana pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. uznała powództwo w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2014 r. r. P. S. zawarł z (...) sp. z o.o. we W. umowę najmu samochodu marki C. (...) o nr rej (...) jako samochodu zastępczego na okres od dnia 17 września 2014 r. do 10 października 2014 r. Cenę uzgodniono w kwocie 130 zł netto za jedną dobę najmu. Przy zawieraniu umowy poszkodowany oświadczył, że nie ma do dyspozycji innego pojazdu, który mógłby wykorzystać w trakcie trwania wynajmu, jego pojazd nie nadaje się do dalszego użytkowania, nie został uszkodzony z winy poszkodowanego, był jedynym pojazdem wykorzystywanym w gospodarstwie domowym, wykorzystywanym do dojazdów do pracy. Ponadto poszkodowany oświadczył, że pracuje w nieregularnych godzinach, w różnych zmianach, nie ma możliwości korzystania z komunikacji zbiorowej w dojazdach do pracy, a także wykorzystuje swój pojazd do zainteresowań w czasie wolnym, który spędza w odległości od 20 do 40 kilometrów poza miejscem zamieszkania. Pozostając bez samochodu poszkodowany zostałby narazony na straty materialne, jak również na zmianę dotychczasowego komfortu życia.

/dowód:

- umowa wynajmu nr (...) z dnia 17.09.2014 r. – k. 13;
- oświadczenie P. S. z dnia 17.09.2014 r. – k. 14/

Tego samego dnia właściciel uszkodzonego pojazdu zlecił naprawę oraz upoważnił stronę powodową do rozliczenia w jego imieniu szkody dotyczącej samochodu marki A. (...) o nr rej (...), w tym do dokonania wszelkich czynności prawnych i faktycznych. Pojazd został odebrany przez poszkodowanego po naprawie w dniu 10 października 2014 r.

/dowód:

- umowa o naprawę pojazdu z 17.09.2014 r. – k. 19;
- zlecenie naprawy i obsługi szkody – k. 20;
- protokół odbiorczy pojazdu z dnia 10.10.2014 r. – k. 17/

W wykonanej na zlecenie strony powodowej w dniu 29 września 2014 r. kalkulacji naprawy nr (...) całkowity koszt naprawy uszkodzonego pojazdu oszacowano na kwotę 4.819,57 zł brutto, na którą złożyły się następujące koszty: robocizna 320 zł netto, lakierowanie 831,99 zł netto oraz części zamienne z normalia 2.766,36 zł netto.

/dowód:

- kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 29.09.2014 r. – k. 20-24/

W oparciu o sporządzoną kalkulację naprawy nr (...) strona powodowa wystawiła na rzecz poszkodowanego P. S. w dniu 13 października 2014 r. fakturę VAT na kwotę 4.819,57 zł z terminem płatności na dzień 20 października 2014 r. W dniu 16 października 2014 r. faktura została zweryfikowana przez stronę pozwaną, przy zastosowaniu 50% urealnienia cen części z uwagi na brak faktury źródłowej z (...) stwierdzających zakup części oryginalnych. Tym samym kwota do zapłaty została zmniejszona z 4.819,57 zł brutto do 3.045,54 zł brutto.

/dowód:

- faktura VAT z dnia 13.10.2014 r. zweryfikowana przez stronę pozwaną – k. 18/

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego strona powodowa wystawiła na rzecz poszkodowanego P. S. w dniu 13 października 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.837,60 zł z terminem płatności na dzień 20 października 2014 r.

/dowód:

- faktura VAT z dnia 13.10.2014 r., nr (...) – k. 15/

W dniu 14 października 2014 r. poszkodowany P. S. jako cedent zawarł ze stroną powodową jako cesjonariuszem umowę przeniesienia wierzytelności, zgodnie z którą cedent zbył nieodpłatnie na rzecz cesjonariusza wszelkie wierzytelności, jakie przysługują cedentowi od (...) S.A. z siedzibą w S. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 7 września 2014 r. (nr akt szkodowych 69840/2014).

/dowód:

- umowa przeniesienia wierzytelności z 14.10.2014 r. – k. 12/

Pismem z dnia 17 października 2014 r. strona pozwana poinformowała stronę powodową o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w łącznej wysokości 1.612,27 zł brutto, ustalonego w oparciu o zweryfikowaną fakturę VAT nr (...) oraz zweryfikowaną fakturę VAT nr (...). Przy wypłacie odszkodowania uwzględniono koszty wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 393 zł brutto. W rozliczeniu roszczeń związanych z wynajmem pojazdu zastępczego zostało uznane 3 dni przestoju, na które składają się 1 dzień technologicznego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz 2 dni organizacyjne. Ponadto strona pozwana wskazała, że dokonała weryfikacji przyjętej przez stronę powodową stawki dobowej za wynajęcie samochodu zastępczego.

/dowód:

- pisma strony pozwanej do strony powodowej z dnia 17.10.2014 r. – k. 16/

Wysokość kosztów uzasadnionych i koniecznych do przywrócenia pojazdu marki A. (...), nr rej (...) według programu A. wynosi 4.819,57 zł przy zastosowaniu części oryginalnych i z logo producenta, a przy zastosowaniu części oryginalnych i bez logo producenta 4.240,34 zł.

/dowód:

- opinia biegłego z zakresu wyceny wartości oraz kosztów i jakości naprawy pojazdów samochodowych z 6.09.2016 r. nr PS – (...) – k. 77-89/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa domagała się w niniejszym postępowaniu zasądzenia od strony pozwanej roszczenia pieniężnego w kwocie 5.214,63 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w zł oraz z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 7 września 2014 r. zarejestrowaną pod numerem (...), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) (nr rej. (...)).

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zakres jego odpowiedzialności wyznacza zatem przesłanka zaistnienia pomiędzy zdarzeniem, a powstałą szkodą adekwatnego związku przyczynowego. Zgodnie z zasadą kompensacyjnego charakteru odszkodowania, winno ono w całości pokrywać szkodę wynikającą z określonego zdarzenia, z którym prawo wiąże obowiązek naprawienia szkody. Artykuł 361 § 2 k.c. stanowi bowiem, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a stanem majątkowym jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63 OSNC 1964/7-8/128).

W niniejszej sprawie podstawa faktyczna powództwa pozostaje bezsporna. Strona pozwana uznała bowiem powództwo, co oznacza, że nie tylko uznała roszczenie strony powodowej za zasadne wobec niej, ale także przyznała uzasadniające je okoliczności faktyczne powołane przez stronę powodową. W konsekwencji należy uznać, że strona pozwana wyraziła zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Należy mieć na uwadze, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa (art.213§2 kpc) Uznanie może dotyczyć całego powództwa, może być też uznaniem częściowym, odnoszącym się do części roszczenia lub niektórych żądań pozwu. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa powinna wystąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Jeżeli z materiału zebranego w sprawie wynika, że uznanie jest sprzeczne z wyżej wymienionymi przesłankami ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, sąd mógłby przejąć inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 1999r. , I ACa 890/98, pub. Pr. Gosp. 1999/9/45)

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez stronę pozwaną w niniejszej sprawie nie było sprzeczne z prawem ani z zasadami współżycia społecznego, jak również nie zmierzało do obejścia prawa. Strona pozwana jest podmiotem gospodarczym, świadomym znaczenia składanych oświadczeń woli a nadto reprezentowana była w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika , zatem niewątpliwym dla Sądu jest, że zdawała sobie sprawę z konsekwencji uznania powództwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wobec uznania przez stronę pozwaną powództwa w całości, to strona pozwana jest stroną przegrywającą, a co za tym idzie: ciąży na niej obowiązek zwrotu kosztów. Brak bowiem przesłanek do zastosowania art. 101 k.p.c. Na koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony składają się: opłata od pozwu w kwocie 261 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, ustalone w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 461) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Biorąc zaś pod uwagę, iż łączny koszt opinii biegłego to kwota 843,20 zł, w tym wynagrodzenie z tytułu sporządzenia opinii w kwocie 763,20 zł oraz zwrot poniesionych wydatków w kwocie 80 zł, zaś zaliczka uiszczona przez stronę

pozwaną wynosiła 700 zł, w punkcie III wyroku nakazano stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu kwotę 143,20 zł tytułem brakujących wydatków związanych z przeprowadzeniem tego dowodu.

Sąd w punkcie IV wyroku z urzędu nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności z uwagi na fakt, że zasądzone roszczenie zostało przez stronę pozwaną uznane (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).